

HAN VANDT, FORDI HAN VAR
DEN PROFESSIONELLE KANDIDAT:

SÅDAN BLEV HAN SOLGT TIL VÆLGERNE

Skuespilleren talte for Goldwater,
og så blev han betalt for at blive guvernør
med reklamefolkernes hjælp

■ Den ganske gode, men ikke overvældende gode filmstjerne Ronald Reagan blev Californiens guvernør.

Der skal visse evner til for at blive valgt til et politisk topembede. Ronald Reagan havde ingen af dem — troede hans modstandere. Men han havde dem næsten allesammen, mente vælgerne.

De politiske modstandere så på sagkundskab, administrative evner, fasholden ved principperne.

Vælgerne i Californien så på personlig fremtræden, på at Reagan var en mand, der selv kunne identificere sig med, fordi han ikke VAR myndighederne, men hele tiden tog standpunkt MOD myndighederne, og så på, at han kunne tale i fjernsyn.

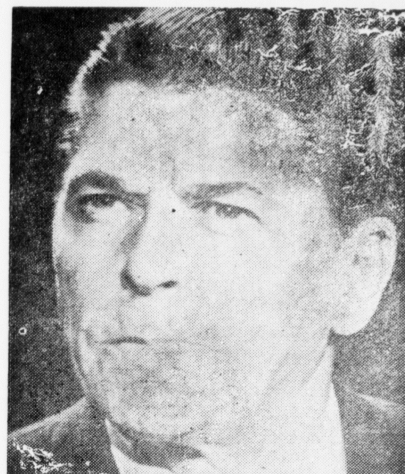
Det var sådan, han kom frem. Reagans første store offentlige fremtræden — ud over de 50 B-film, han har været med i som he-man, hovedsageligt i biroller — var en fjernsynstale i den hylde af han Goldwater.

Han gjorde det godt. Der var et stykke skuespil, fremført med al den professionelle træning, han kunne opbyde efter et liv i Hollywood.

Konservative pengekrædere fik øje på ham. Og investerede i ham. Det betød, at amerikansk politik fik endnu en tand. Før havde man kendt professionelle eksperter i politiske kampanjer, tale-forfattere, og sågar »politiske rådgivningsfirmaer«. Et af dem, Spencer-Roberts, blev betalt for at tage sig

Reagan — birolle-skuespiller

Reagan — politiker

af Reagan. Og de skabte fornyelsen: Den professionelle kandidat.

Hvordan fremstillede man ham så for folk?

Først og fremmest slog man på, at han jo var kendt allerede. Man lokkede alle mand af hus for at se en kendt filmstjerne. Med den begrundelse — selv om Reagan kom som politisk taler.

Dernæst sørgede man for, at Reagans gamle film blev vist så tit som muligt inden valg-spærrertiden satte ind for fjernsynet (dog kun dem, hvor han havde helteroller).

Og så gik man i gang med at skabe ham en »personlighed«.

Hovedtrækkene:
Skuespilleren måtte bruge sine

talenter — men ikke opføre sig som en skuespiller. Hans rolle blev udformet som »den almindelige mand«, der repræsenterede den sunde fornuft.

»Sund fornuft« ytrede sig hos Reagan først og fremmest i, at han aldrig indlod sig på saglige debatter. Han opstillede en serie ting, der »måtte være rimelige at få gennemført« (nedsættelse af skatterne uden tanke på, hvad de skulle bruges til o.s.v.).

For at understrege det blev hans stil lagt om. Af Goldwater-tilhængerne skabte man en »moderat republikaner«, der altid formidlede og talte om enighed. Men som stadig støttede John Birch-selskabets ultrareaktionære virksomhed.

Hvorfor? Den professionelle kan-

didat forklarede det på denne måde: Hvis der er samarbejde, er det dem, der har godtaget min opfattelse, ikke mig, der har godtaget deres....

For reklamefolkene havde fortalt ham: Hvis De afviser John Birch, begynder man at tale om Deres fortid som Goldwater-mand. Hvis De godtager dem, kan det køres op som om De er storsindet.

Nu sidder »den almindelige mand« som guvernør i Californien, et embede, der betyder et hårdt greb om det politiske liv i USAs mest neurotiske stat — og måske kan være et trin på vejen mod en rolle i amerikansk national politik, hvis neuroserne griber om sig. Og reklamefolkene er dygtige nok.
se id

SAIGON - ET PARADIS FOR SORTBØRS OG KORRUPTION

Af ANDERS TANDRUP

■ I de sidste 20 år har Sydviets hovedstad Saigon og dens forstad Cholon været et paradis for sortbørs og korruption. Og der er næppe grund til at tro, at regeringens aktion har ændret dette.

Både under det franske og det vietnamesiske styre har politiet haft nok at gøre med at bekæmpe de politiske modstandere. Alt andet måtte ligge som det bedst kunne. Myndighederne magtede simpelthen ikke begge dele.

Det var grunden til, at franskmændene i slutningen af 40'erne allierede sig med Binh-Xuyen-organisationen, en ren røverbande, der fik overdraget ansvaret for Saigons sikkerhed. Mod at holde vietnams-terroristerne ude fik de frit spil med opiumshandel, spillebuler og bordeller.

De holdt vietnams ude af byen, og de gjorde det samtidigt af med enhver, der truede deres monopol. For så vidt kunne man sige, at der var orden i tingene i de år.

Det var da heller ikke det, den senere præsident Diem var utilfreds med, da han ville knuse Binh-Xuyen i 1955. Årsagerne var rent politiske. Binh-Xuyen var fra franskmændenes tid vant til at spille en hovedrolle i politikken, og det var denne indstilling mere end deres indbringende bijobs, der fik Diem til at se sig om efter et andet politikorps.

Da opstanden mod Diem-styret efterhånden bragte landet i krigstilstand, voksede sortbørs, korruption og prostitution atter frem. Officielt holdtes det nede gennem

Politiet i Saigon brændte beslaglagte sortbørs-lagre. Regeringen havde givet 17. november som sidste frist for rømningen af sortbørs-stader i to gader ved den amerikanske ambassade.

en hård lovgivning, men det virkede kun på overfladen.

Det er da også spørgsmålet, om præsident Ky's seneste skridt mod den blomstrende sortbørs-handel vil kunne give den dødsstød. Efter Diems fald i 1963 har den været mere og mere åbenlys. Stjalne amerikanske varer sælges uden for USA's ambassade.

Lader sig udplyndre

Franskmændene oplevede deres »plaster-affære« under krigen i

Indokina. For at hindre et økonomisk sammenbrud holdt de den vietnamesiske piaster oppe i en kunstig kurs. Resultatet var, at man købte piastre til en langt lavere kurs på det sorte marked, smuglede dem ud og vekslede dem til den officielle kurs.

Amerikanerne har endnu intet navn for deres genvordigheder. Men de kan spørge, hvorledes amerikanske varer for mellem 350 mill. og 500 mill. kr. kan forsvinde fra depoterne for at dukke op hos

sortbørs-handlerne.

En del bliver ganske simpelt stjålet, men det farlige er stor-driften. I mange tilfælde lader de vietnamesere, der kører forsyningerne, sig udplyndre — mod passende provision. Der er også eksempler på, at vietnamesiske officerer og embedsmænd har solgt af de modtagne leverancer.

Alt dette er det, Ky og amerikanerne vil til livs. Spørgsmålet er bare, om de bliver mere populære på det, end Diem-styret blev på

sin overdrevne puritanske moral-lovgivning. Sortbørs-markedet er det eneste sted, hvor vietnamesere kan købe amerikanske varer. Han må give mere end dobbelt så meget for dem, som hvis han kunne købe dem i det amerikanske militærs PX-udsalg.

Men det er han rede til, og selv om sortbørsen ikke længere er en del af Saigons gadebillede, har Ky næppe opnået andet end at få de handlende til at arbejde mere i det skjulte.
And—

Ky's aktion mod
sortbørs-handelen kan
næppe sætte en
stopper for 20 års
aktivitet